

yosa jovenalla s'entrega al pler voluptuós de la dansa.

Els músichs seuen, ocupant tres rengles de cadiras: els uns bufan com desesperats, vermells, ab las galdas infladas, ab els ulls sortits del cap: els altres esgarrapan els violins, arrenca'tne sons d'una lletjesa esferehidora.

Del conjunt de veus inarmónicas ne surt l'ultim ball, un waltz-jota, ordinari, grotesch, odiós, delicia frenética dels balladors, encant dels vells que se'l escoltan seguint el compás ab el cap.

Las parellas voltan furiosament: las mans suhadas dels crachs apareixen marcadas sobre'ls clars vestits de las noyas que reben en el rostre bravadas d'ayguardent y de tabach. Allò es un frenesi: giran com baldufas: las fandillas s'alsan, obrintse en forma de vano, y'ls joves més *curridos* s'ajeuen á terra, tan llarchs com son, fentse l'ullet. Altres, drets, llensan exclamacions d'entusiasme:

- Ola yal!
- Cansaladé!
- Viva tu mara!
- Hostial—

perque aquests han estat á Barcelona y saben

ahont es l'*Eden-Concert* y la *Plaza de Toros*.

Els pares — pagesos de mirar de bou y ben grassos burgesos de la vila—contemplan ab la boca badada'l ridicul y anti-estétich espectacle, fent els ulls grossos devant de las llibertats que's prenen els *curridos* ab llurs fillas, estrenyentlas els uns com salvatjes, els altres mirántlashi las camas y fent ganyotas de satisfacció y desitj á la vegada.

Las mares sospiran, passant també per tot, frisosas pera *colocar* las noyas, y seuen ab actituds d'indiferencia y d'abandó, ventant sovint alguna clatellada á llurs marrechs que cauhen, ploran y s'embrutan.

Y quan el waltz acaba, l'esvalot aumenta. —*Ca sa rapita! Ca sa rapita!*—Y'ls músichs malhumorats tocan ab més furia que may, las fandillas de las noyas s'obran més temptadoras, la pols vola espessíssima cubrint las caras suhadas, las robas s'enganxan als cosos y una expressió d'horrorosa animalitat s'extén sobre'ls rostres dels pares y de las mares.

Darrera'l colossal Montseny el sol s'enfonza lentament, avergonyit de contemplar tanta bestiesa.

G. ZANNÉ.

BALADA (1)

DEL MONTSENY.

La donzella va pujant montanya amunt
tota sola y tota trista;
ha perdut el seu amor á pich de jorn
y se'n plany anyoradissa.

—Amor meu dels meus amors, ¿ahónt has volat,
per la vall ó per la plana?—

La resposta li dá'l vent embolcallant
el doís perfúm de las pradas.

Y ella cerca y crida:—Amor dels meus amors:
á mos brassos, vina, vina;
que al mancarme'ls teus petons y'ls teus sospirs
de greu dol sento morir-me.—

Boy cridant y suspirant li escampa'l vent
sa cabellera daurada;
ja n'hi volan papellons, arreu, arreu,
y s'hi fonen y s'hi ubriagan.

El va-y-vé dels papellons amorosits
á la donzella n'encisan.

—Amor meu: els teus petons y'ls teus sospirs
m'han tornat de mort á vida.—

La donzella va pujant montanya amunt,
y al tombar l'aspra carena,
s'engelman els seus clams de un á un
á la boca del gorch negre.

(1) Del aplech llorejat al Certamen de La Bisbal.